

гава. Мислихъ си за туй, мислихъ си за старитѣ, Богъ да ги прости. И плакахъ, съ гласъ плакахъ, отче...

Гласътъ на дѣдо Недко трепна. Попъ Стефанъ слушаше, замисленъ и загледанъ въ иконата. Дѣдо Недко продължи.

— Колко врѣме се е минало тѣй — не зная, не зная и какво ставаше съ мене, буденъ ли бѣхъ или бѣхъ задрѣмалъ. Изведнажъ нѣкаква свѣтлина изпълни цѣлата стая, блѣда и мжтна, като бѣла мъгла. Нищо не виждахъ въ нея отпървенъ. Но ето слѣдъ тази свѣтлина се появи Той. И точно тѣй, както го виждашъ сега. И нивитѣ бѣха тѣй около него. И кротъкъ и благъ бѣше и тѣй милостивъ, тѣй милостивъ. „Утѣшителю“ — извикахъ! „Господи, Исусе Христе!“ Угасна свѣтлината и Той се изгуби. Станахъ, развидѣляваше се. Сложихъ дъската и почнахъ да работя. Всичко вървѣше спорно и леко. Ржката само повтаряше това, което очитѣ бѣха видѣли...

Дѣдо Недко млъкна. Дишаше тежко, очитѣ му горѣха.

— И вече не го видѣ? — попита попъ Стефанъ.

— Не, не го видѣхъ вече.

— Божа работа, Божа работа.

— Вѣрвашъ ли ми, отче?

— Вѣрвамъ, какъ да не вѣрвамъ. Много си отслабналь. Трѣбва да си починешъ вече.

— Едно нѣщо ще те попитамъ, отче.

— Какво? — попита попъ Стефанъ.

— Виждашъ какъ съмъ направилъ иконата. Той върви между нивитѣ. Не тѣй го пишатъ нашитѣ майстори. Не е ли противно това на писанието?

— Нали тѣй си го видѣлъ? — каза попъ Стефанъ.

— Тѣй го видѣхъ, отче.

— Той самъ те е научилъ тогава какъ да постъпишъ. Какво противно и забранено може да има тука?